

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w W.

przeciwko W. K. i K. D.

o zapłatę,

na skutek skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 lutego 2018 r., sygn. I Nc 172/18,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 30 kwietnia 2025 r. w przedmiocie zażalenia W. K. i K. D. na postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2024 r., sygn. II NSNc 167/23,

odrzuca zażalenie.

sk

UZASADNIENIE

I.

Prokurator Generalny złożył skargę nadzwyczajną od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 lutego 2018 r., sygn. I Nc 172/18.

Postanowieniem z 23 kwietnia 2024 r., sygn. II NSNc 167/23 Sąd Najwyższy na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam* zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718/21 oraz w wyroku

pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. Waleśa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) w terminie tam zakreślonym.

8 maja 2024 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) W. K. i K. D., działający przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyli zażalenie na powyższe postanowienie. Wnieśli o uchylenie całości zaskarżonego postanowienia oraz przyznania skarżącym kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa.

II.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenia Sądu Najwyższego są niezaskarżalne, ostateczne i prawomocne.

Wyjątki od powyższej reguły muszą być wyraźnie wskazane w ustawie. W przedmiotowej sprawie przepisy prawa - w szczególności ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym i ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego – takiego wyjątku nie przewidują. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, lecz poza nim, w szczególnych przypadkach wymienianych w ww. ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie mu przypisane (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., sygn. akt II PO 1/17).

Niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego w swoim orzecznictwie podkreśla również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r. w sprawie SK 63/12 Trybunał stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego (polegającej na sprawowaniu tzw. Nadzoru jurysdykcyjnego – art. 183 § 1 Konstytucji RP), ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy, uwarunkowana jest modelem funkcjonowania Sądu Najwyższego w systemie organów władzy sądowniczej.

Niezależnie od powyższego katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego jest ściśle limitowany (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt I PZ 2/17). Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z kolei jak stanowi § 3, do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1 i 1¹, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.

Z powyższych względów zażalenie należało odrzucić.

sk

[r.g.]